

Vi kan fange lyset

» Allison "Skip" Phinney

Medredaktør Allison "Skip" Phinney er Kristen Videnskabs praktiserende og lærer. Han bor i Jamaica Plain, Massachusetts, USA.

På et tidspunkt i mit liv befandt jeg mig i en situation, hvor jeg blev trukket dybere og dybere ned i at tænke på verdens ondskab og tragedie. Ligegyldigt i hvilken retning jeg så, om det var tilbage i menneskehedens historie eller til forsiderne af de daglige aviser, syntes det mig, at der i det hele taget var meget lidt bevis for en god Gud. Faktisk følte jeg, at jeg stod over for bjerge af beviser for, at der ikke kunne være en omsorgsfuld, intelligent guddom, kun et absurd, tilfældigt, materielt udviklet liv, som var helt uden mening for det menneskelige hjerte. Alt så sort ud. Jeg følte sorg uden sammenligning med noget, jeg tidligere havde kendt til.

Jeg er vokset op i en Kristen Videnskabs familie, kendte noget til hvordan man beder, og havde set helbredelser af sygdom hos mig selv. Men dette drastiske tab af enhver tillid til Gud, dette tab af åndeligt lys, overraskede mig. Det førte også til praktiske problemer. Jeg havde forladt det job, jeg havde haft i årevis, for at have mere tid til at bede om de næste skridt. Min kone og jeg havde et lille barn og kun begrænsede opsparinger. Så jeg skulle finde det næste job. Nu følte jeg dog ikke, at jeg kunne bede. Jeg havde ikke lyst til at spise eller barbære mig – eller rent ud sagt til at gøre noget som helst.

Den mentale tilstand og inerti varede i ugevis. Min kone bad. Men alt det, jeg tidligere havde troet på, syntes langt væk og på en måde uden for rækkevidde. Så en dag kom jeg kørende på landevejen i den triste vinter. Jeg stirrede tomt på græsset ved siden af vejen. Det var falmet og havde fået samme farve som tørt strå. Det syntes lige så blegt som mine egne tanker. Dog var der en stråle af vintersollys som brød gennem de mørke sneskyer, der nærmede sig, og som skinnede på græsset ved vejsiden. Til trods for det menneskelige sinds håbløse monotone gentagelse, blev mit hjerte rusket op af denne lysstråle, og denne protest kom stærkt i min tanke: "Jamen der er en mening."

Uanset den overvældende forekomst af ondskab i den materielle verden, begyndte jeg at indse, at noget andet havde et meget stærkere hold i mig. Da jeg begyndte at følge denne lyssets linje, i begyndelsen kun forsøgsvis, varede det ikke længe før mit liv ændrede sig. Inertien fadede ud. I dens sted kom nye energier, nye interesser og et nyt job som havde et åndeligt formål.

Det var ikke kun en fysisk lysstråle jeg havde set, men mere det som Bibelen refererer til som *lys* – det som gen-

© IMAGEBROKER.NET/INDEXOPEN.COM. DIGITAL ILLUSTRATION: VIVIANE STONOGADUETTO COMUNICACAO.

danner åndelig sans – eller sjæl. Som den hebræiske profet Esajas engang udtrykte det: "Det folk, som vandrer i mørke, skal skue så stort et lys; lys stråler frem over dem, som bor i mulmets land" (9:2). Det fortvivlede materielle udsyn var begyndt at slippe sit greb. Jeg følte mig fri til igen at leve på den åndelige måde som engang havde betydet alt for mig.

I det 21nde århundrede bliver millioner af mennesker konfronteret med krævende spørgsmål om at tro på Gud. Materialismen har uophørligt styrket sit krav om at være alt og vide alt. Mærkeligt nok følger med hvert videnskabeligt løfte om kure for sygdom og for et længere liv for menneskene, en indgroet opfattelse af, at mennesket essentielt set er mekanisk eller kemisk og derfor har en uundgåelig endelig, dødelig natur. Vi bliver konstant "informeret" af lærde og forskere om, at vores mest uselviske impulser hovedsageligt er neurobiologisk udviklede. Et helt spænd af nyligt udkomne bøger har givet sig til direkte at angribe troen på Gud med større dristighed end sædvanligt i det offentlige rum.

Men interessant nok, jo mere videnskabelig materialisme forfægter sig selv, jo mere synlig bliver dens manglende evne til at tilfredsstille menneskehedens hjerte og ånd - jo mere længes vi efter Esajas lys i mørket. Lad der kun være lille tvivl om det faktum, at flere end nogensinde før længes og stræber efter at kende Gud. En enkelt søgning på Google på internettet viser så mange som 6.500.000 hit, der relaterer sig til spørgsmålet: "Hvorfor tro på Gud?"

Mine egne svar på, hvorfor jeg tror på Gud, er hovedsageligt dannet af et langt liv som Kristen Videnskabsmand. De har mere karakter af praktiske noter til mig selv hen ad vejen, end de er afhandlinger.

For eksempel spiller begrebet om åndeligt lys en stor rolle. Lysets tema løber som en rød tråd gennem Bibelen – begyndende ved begyndelsen: "Og Gud så, at lyset var godt, og Gud satte skel mellem lyset og mørket" (1. Mosebog 1:4). Det fortsætter i Johannes Evangeliet: "Jesus talte nu atter til dem og sagde: "Jeg er verdens lys; den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys" (Joh. 8:12). Og fortsætter i Johannes Første Brev: "Og dette er det budskab, som vi har hørt af ham og forkynder jer, at Gud er lys, og der er slet intet mørke i ham" (1.Joh. 1:5).

Lys kommer til og skinner på det, det oplyser. Min tro på Gud eller forståelse af Ham synes for mig mere som noget der konstant er oplyst end som noget jeg selvretfærdigt kan vælge eller konstruere på basis af min vilje-

styrke eller logik og observation. Underet ved den menneskelige oplevelse er, at der er lys til rådighed for os alle. Vi skaber det ikke, men vi kan vende os i dets retning, sådan sagt. Vi kan lære at fjerne hvad som helst der vil blokere eller distrahere os fra lyset. "Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud" (Mat. 5:8). Kilden til dette lys er Gud, eller sandheden, med hvilket Jesus var så et-med. Og Salmisten siger klart om virkningen for os alle: "Thi hos dig er livets kilde, i dit lys skuer vi lys!" (Salm. 36:10).

Lys har, ligesom sandhed, evnen til at befri. Jeg mener ikke bare til at inspirere, selvom det sandelig er en følelse af frihed, jeg mener frihed for de meget følelige former for mørke, menneskeoplevelser som vrede, frygt, synd, had, mistanke og konflikt, sorg og sygdom. Uden nogen videnskabelig eller bevislig virkning af sandhed og lys, ville det selvfølgelig være meget sværere at tro på Gud. Men Kristi Jesu liv handlede ikke kun om at prædke Ordet, men også om myriader af helbredende virkninger for ham selv og dem der fulgte ham. Disse samme virkninger fortsætter kraftfuldt idag. De illustrerer på måder som menneskeheden i stigende grad vil forstå, den kristeligt videnskabelige aktualitet i Jesu lære – hvad der er praktisk anvendeligt og helt igennem åndeligt.

Den Gud, som jeg tror på, er ikke ansvarlig for at skabe eller tillade ondt, for at begrænse livet ved fra første færd at sætte det i materie og tid. I skal ikke forsvare Ham eller betvivle Ham i denne henseende. Det eneste begreb om Gud, som er dette navn værdigt, eller som giver mening for mig, er en Gud som er det højeste gode, fuldkomment lys. Det jeg tror om Gud er, at menneskeheden er langt fra at miste Ham i en ny bølge af ateisme men blot ved at *begynde* at lære Ham at kende. Vi er ikke længere så tilbøjelige til at lede efter ham i overtro, dogmer og teologiske formuleringer, som i vores egne ærlige, overbevisende, åndelige oplevelser. Primitive opfattelser af Gud forsvinder, men det gør Guds nærvær ikke. Vi finder faktisk frem til nye forståelser af det gamle ord *Gud*. Vi indser og accepterer nødvendigheden af en uendelig Gud, som er Ånd, og ikke en "gud for hullerne" i videnskabens viden, indhegnet og pakket ind i materialisme. Hvad vi ser med vores øjne og hører med vores ører er næppe det sidste ord, der er sagt om noget som helst. Men den befriede og udvidede bevidsthed som findes i lyset og den Kærlighed som er Gud åbner op for en grænseløs skæbne og formål til alle os, som faktisk er Hans skabning. ::